

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Τιμιώτατοι ἄδελφοί Ἱεράρχαι καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Εὐδοκία τοῦ Ἀρχηγοῦ καί Τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν, εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος καί ἐορτάζομεν ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις, διά τριακοστήν πέμπτην φοράν, τήν Ἡμέραν προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Χαιρόμεθα διά τήν ἀπήχησιν τῶν οικολογικῶν πρωτοβουλιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὄχι μόνον εἰς τόν χριστιανικόν κόσμον, ἀλλά καί εἰς ἄλλας θρησκείας, εἰς κοινοβούλια καί πολιτικούς, εἰς τόν χῶρον τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν, τῆς ἐπιστήμης, τῶν οικολογικῶν κινήματων καί τῆς νεολαίας. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ οικολογική κρίσις, ὡς παγκόσμιον πρόβλημα, μόνον μέ παγκόσμιον εὐαισθητοποίησιν καί κινητοποίησιν δύναται νά ἀντιμετωπισθῇ.

Ἐκφράζομεν ἐπίσης τήν ἱκανοποίησιν μας, ἐπειδή ἔχει ὀριστικῶς κατανοηθῆ ἡ ἄμεσος συνάφεια οικολογικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων, καί δῆ τό γεγονός ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος θίγει πρωτίστως τούς πτωχοῦς τῆς γῆς. Ὁ συνδυασμός περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν δράσεων ἀποτελεῖ ἐλπίδα διά τό μέλλον, ἐφ' ὅσον μόνον τότε ὑπάρχει βιώσιμος ἀνάπτυξις καί πρόοδος, ὅταν μεριμνῶμεν συγχρόνως διά τήν ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας καί τήν προστασίαν τῆς ἀξιοπρεπείας καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι τονίζεται σήμερα η αναγκαιότητα μιας «οικολογικής διευρύνσεως» των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Γίνεται μάλιστα λόγος περί «τετάρτης γενεάς» δικαιωμάτων, όμοιου μετά των ατομικών και πολιτικών, κοινωνικών και πολιτισμικών και των δικαιωμάτων αλληλεγγύης, ή οποία αναφέρεται εις την εξασφάλισιν των περιβαλλοντικών προϋποθέσεων των. Ο αγών διά τά δικαιώματα του ανθρώπου δέν είναι δυνατόν νά άγνοήση τό γεγονός ότι αυτά άπειλούνται υπό της κλιματικής άλλαγής, υπό της έλλείψεως ποσίμου ύδατος, ευφόρου εδάφους και καθαράς άτμοσφαιρας, και γενικώτερον υπό της «περιβαλλοντικής ύποβαθμίσεως». Αί έπιπτώσεις της οικολογικής κρίσεως όφείλουν νά αντιμετώπιζονται έξόχως εις τό επίπεδον των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Είναι αυτονόητον ότι αυτά, εις όλας των τάς πτυχάς και διαστάσεις, άποτελοϋν άδιάσπαστον ένότητα και ότι ή προστασία των είναι άδιαίρετος.

Εις αυτήν την συνάφειαν ανήκει και ή αντιμετώπισις των δεινών, τά όποια προεκάλεσεν ή επίθεσις της Ρωσίας κατά της Ουκρανίας και συνδέονται μέ φοβεράς οικολογικές καταστροφάς. Κάθε πολεμική ένέργεια είναι και πόλεμος κατά της κτίσεως, είναι μία σοβαρωτάτη άπειλή κατά του φυσικού περιβάλλοντος. Η ρύπανσις της άτμοσφαιρας, των ύδάτων και του εδάφους από τούς βομβαρδισμούς, ό κίνδυνος πυρηνικού όλοκαυτώματος, άπελευθερώσεως επικινδύνου άκτινοβολίας από τούς πυρηνικούς σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ένεργείας, ή καρκινογόνος σκόνη των βομβαρδισμένων κτιρίων, ή καταστροφή των δασών και ή άχρήστευσις καλλιεργησίμων άγροτικών έκτάσεων, όλα αυτά μαρτυροϋν ότι ό λαός και τό οικοσύστημα της Ουκρανίας υπέστησαν και συνεχίζουν νά ύφίστανται άνυπολογίστους άπωλείας. Έπαναλαμβάνομεν γεγονυία τη φωνή: Νά τερματισθί άμέσως ό πόλεμος και νά άρχισί ή ειλικρινής διάλογος.

Ένώπιον όλων αυτών των προκλήσεων, ή Άγία του Χριστού Μεγάλη Έκκλησία συνεχίζει τόν άγώνα της υπέρ της άκεραιότητας της δημιουργίας, έν επιγνώσει ότι ή μέριμνά της διά τό φυσικόν περιβάλλον δέν είναι μία πρόσθετος δρασις εις την ζωήν της, αλλά ουσιαστική έκφρασις και πραγμάτωσις αυτής, ως προέκτασις της Θείας Ευχαριστίας εις όλας τάς μορφάς και διαστάσεις της καλής μαρτυρίας της έν τῷ κόσμῳ. Αυτή υπήρξε και ή τιμαλφεστάτη παρακαταθήκη του εισηγητου της οικολογικής θεολογίας μακαριστου Μητροπολίτου Περγάμου Ιωάννου. Τιμώντες την μεγάλην προσφοράν του, κατακλείομεν τό παρόν Πατριαρχικόν Μήνυμα επί τη έορτή της Ινδίκτου μέ όσα έγγραφε περί της Θείας Ευχαριστίας ως όλιστικής άπαντήσεως εις τά σύγχρονα περιβαλλοντικά προβλήματα: «Στή Θεία Λειτουργία ό φυσικός και υλικός κόσμος και όλες οι αισθήσεις μετέχουν σέ μία ένότητα άδιάσπαστη. Δέν ύπάρχει αντίθεση μεταξύ ύποκειμένου και αντικειμενικής πραγματικότητας, δέν ύπάρχει ή κατακτητική στάση του ανθρώπινου λόγου άπέναντι στον κόσμο πού τόν περιβάλλει. Ο κόσμος δέν κεϊται έναντι, δέν (είναι) αντικείμενον του ανθρώπου, αλλά προσλαμβάνεται και κοινωνεϊται. Η Θεία Κοινωνία είναι όχι μόνο ένωσή μας μέ τόν Θεό και τούς άλλους, αλλά και πρόσληψη τροφής, άποδοχή και καταξίωση του φυσικού μας περιβάλλοντος, ένσωμάτωση της ύλης και όχι χρήση της ύλης. Η ιερότητα πού συνοδεϋει αυτή τή στάση, τό θεϊο ρίγος πού διαπερνά αυτή τή σχέση, είναι ό αντίποδας της Τεχνολογίας και ή άπάντηση στό οικολογικό μας πρόβλημα. Η Θεία Ευχαριστία είναι και γι' αυτόν τόν λόγο ό,τι καλύτερο έχει νά προσφέρη ή Όρθοδοξία στον σύγχρονο κόσμο».

Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ!

„βκγ΄ Σεπτεμβρίου α΄

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Πηγή: Οικουμενικό Πατριαρχείο

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου / Οικουμενικό Πατριαρχείο